

Коментари читалаца мога текста „[Како сам дочекао Бајдена](#)“ призвали су ми сећања која се мешају, прекидају једно друго, стапају се и раздвајају у игри којом не могу да управљам. Покушаћу да их пренесем хронолошким редом.

Прво присећање

Осунчан фебруарски дан. Испред зграде Владе на углу Немањине и Милошеве стајала је нема група људи. Чекали су Карлу. На транспарентима које су носили биле су слике њихових најближих. Прикључио сам им се. Било нас је тридесетак, неколико новинара и пар ТВ екипа. За два сата колико сам био са њима нико се више није придружио. Нисмо били примљени ни у зграду Владе. Нико није понудио ни чашу чаја. Било је хладно.

Једна новинарка ме је нешто питала. Нисам могао да одговорим.

Са већ искрзаних транспарената су гледали косметски новомученици.

Друго присећање

На вест о мартовском погрому, нас пар хиљада се окупило испред исте зграде. Поред улаза је био паркиран камиончић са озвучењем. Из разгласа су се чули гласови Светлане Ражнатовић и Иване Жигон. Позивале су на достојанство. Никог више није било од такозваних јавних личности.

Делегација Срба са Косова и Метохије је више пута тражила да их неко из Владе прими, да нам се тај неко обрати. Државници нису имали времена.

Успомене једног српског хулигана

Пише: Љубиша Спасојевић
понедељак, 25 мај 2009 17:55

Нас двестотинак је у колони кренуло према Народном позоришту. Људи су седели по кафићима, музика је свирала. Понеко нас је са занимањем гледао. „Добар дан“, говорио им је човек који је ходао поред мене. Нису одговарали. Ћутао сам и ја. Било ме је срамота њихове срамоте.

Вратили смо се пред зграду Владе. У три сата по подне, државници су изашли. Ходали су кроз шпалир и пошли ка Храму. Прошли су тик поред мене. Нико од њих нас није ни погледао, нити рекао једну реч.

Сутрадан је пар стотина хиљада људи учествовало у процесији. Било је мноштво ТВ екипа и мноштво такозваних јавних личности.

Остао сам код куће.

Треће присећање

У новинама сам прочитао да ће шиптарски уметници после изложбе у Новом Саду, исту приредити и у Београду. Вест је била дата у неколико редова и није било обавештења када и где ће покушати жигосање Београда овим печатом срама.

Отишао сам до редакције „Гласа јавности“ у Влајковићевој да сазнам детаље који су ме занимали. Уредница рубрике за коју сам често писао Слава Зечевић после једног телефонског позива ме је обавестила да је организатор Центар за културу општине Стари град. Нашао сам број и позвао их. Рекли су ми да се изложба отвара у 20,00 часова у галерији „Контекст“, у Капетан Мишиној. Нисам тражио позивницу. Доделио сам је сам себи и групи мојих каратиста.

Био сам у контакту са Младеном из „Образа“ и Мишом из „1389“. Договорили смо се да се нађемо тамо.

Успомене једног српског хулигана

Пише: Љубиша Спасојевић
понедељак, 25 мај 2009 17:55

Када смо дошли, кордон код ПМФ-а је већ био постављен. Моји момци и ја смо без проблема прошли. Дошли смо до улаза у галерију. Нека сподоба је тражила од полицајаца у цивилу да је пусте да уђе, пошто је организатор. Нису му дозволили. Пажљиво сам га загледао.

Николу и Ивана, двојицу младића из мог клуба су легитимисали. Пришао сам и питао их да ли они штите убице њихових другова и колега. „Немојте тако“ одговорио ми је Човек са значком у руци, кнедлом у грлу и срцем у грудима. Уз извињење понудио сам му и моју личну карту. Прибележио је податке.

Пошао сам према ПМФ-у одакле су се ориле песме чија величанствена мелодија ми је заувек остала у сећању Сигуран сам да „Боже правде“ више никад неће изазвати таква моја осећања. Овог пута ме нису пропустили. Један момак у плавом ми је љубазно рекао да прођем попречном улицом. Учинио сам тако. Испред кордона „корњача“ сам се загрлио и побратимио са Дадом Топићем. До тада нас је везивала вишедеценијска љубав према каратеу, сада и љубав према Србији.

Пошто сам газда у кући, мојој животной сапутници сам рекао да то вече идем код њега на тренинг. Он је својој рекао да иде код мене.

Изложба је отказана због безбедносних ризика. Док смо се враћали размишљао сам како смо лако када смо сложни победили режим, који је уз подршку и помоћ два Бојана успео да овом изложбом осрамоти Нови Сад. Написао сам већ да ми је то београдско вече најлепша ноћ у животу. На неки чудан начин био сам захвалан и власти која ми је то омогућила.

Трећи дневник је донео вест да је група хулигана спречила одржавање изложбе. Затим је следило обећање тадашњег министра за културу Воје Брајовића да ће се изложба одржати чим се за то стекну услови. Стичу се ових дана предлогом закона о забрани патриотских организација. То је прилика да садашњи саветник председника републике испуни обећање.

Моје отворено писмо председнику државе у коме сам тражио да ми образложи зашто сам проглашен хулиганом кад мислим да сам патриота, објавила је после два дана

„Правда“. Одговор још нисам добио.

Четврто присећање

Словенија је признала монструм државу Косово. На протестном скупу (и ту сам био) разбијени су прозори амбасаде дежеле. Неколико дана после тога група стаклорезаца која је те прозоре заменила, лажно се представљајући као студенти, одлучила је да одржи перформанс на Платоу. Ми смо одлучили да тај перформанс посетимо.

Шуњајући се околним улицама као тупамароси окупили смо се код Шпанског културног центра. Поделили смо међусобно летке и пароле. Пришло нам је неколико полицајаца. Почели су да нас легитимишу. „Јесте ли ви њихов вођа“? , питао ме је њихов вођа. „Ја сам сам себи вођа“, одговорио сам. И опет су пропустили да ме упишу. Захтевао сам да узму и моје податке. Када су завршили, питао сам их шта раде са тим. „Ништа“, одговорио је један.

Добили смо наређење да се удаљимо, јер наш скуп није пријављен. Правили смо се да не чујемо. Они су се правили да нас не виде.

Пошао сам ка платоу. Перформанс је почео. На вишем делу је дрндао неки музички састав. Ка мени се залетео један специјалац вичући да се склоним. „Нећу“, одговорио сам. Када је дошао до мене загрлио ме је и шапнуо. „Склоните се, притисли су нас ови из Европске уније. Немојте да вас приводимо и да вас кажњавају“. Питао сам га шта би радио овима на платоу. „Ех, само да ме пусте“, говорила је ова људескара у плавом чежњиво их гледајући. „Био сам две године на Косову.“

Рекао сам мојима да оду. Остао сам са неколицином из „1389“. Водитељ перформанса се жалио на лоше време које је по њему било узрок што их се окупило тек стотинак. Стао сам на узвишење до какофоничног оркестра и руку уздигнутих изнад главе раширио транспарент на коме је писало: „Косово нема алтернативу“.

Испод мене су стајали носиоци парола „Европа нема алтернативу“.

Успомене једног српског хулигана

Пише: Љубиша Спасојевић
понедељак, 25 мај 2009 17:55

Сишли смо међу њих. Момци су делили летке, ја сам и даље држао транспарент. Гледали су нас презриво. Гледали смо их презриво. Говорнике смо прекидали нашим повицима.

У Дневику Б92 је уз слику обавестио да је група националиста ометала скуп „Европа нема алтернативу“. Студио Б је без слике обавестио да је у околини скупа примећено присуство екстремних десничара.

Пето присећање

Добио сам СМС да ће бити окупљање у знак протеста због Бајденове посете. „Долазим“, одговорио сам.

На Зеленом венцу угледао сам натпис који су истакли власници СТР на картонским кутијама: МАИЦЕ 160 динара. Зачудило ме је да ни после толико година економских реформи ови продавци нису имале фискалне касе. Сетио сам се једног маркетиншког потеза који сам такође видео на картонској тезги, али на бувљаку у Панчеву. Гласио је: „Чарапе за обе ноге“.

Желео сам да упозорим продавца на словну грешку, али ми је пало на памет како сам својевремено одустао од једног мог просветитељског покушаја код старог Меркатора на Новом Београду. Тамо су дилери ономад упорно рекламирали своје услуге узвицима „девизе, девизе“ Неколико пута сам их опоменуо да је правилно да изговарају „валута, валута“, јер је тај термин у економској науци и пракси ознака за готов новац, док се појмом девизе означавају краткорочна потраживања према иностранству.

Престао сам када сам на главном улазу у централу НБС, у улици Краља Петра видео натпис: „Откупљујемо девизе“. Гувернер који је свакодневно улазио на та врата је тада био садашњи министар економије.

Успомене једног српског хулигана

Пише: Љубиша Спасојевић
понедељак, 25 мај 2009 17:55

Пожурио сам кроз подземни пролаз. Хтео сам да стигнем на време.